

Twee weken op, twee weken af

Mark Hoetjer,
kinderarts in Mandurah

Enthousiast gemaakt door advertenties over artsentekorten in Australië en een 16 weken durende rondreis aldaar met mijn gezin (vrouw en kinderen, 8, 9 en 11 jaar), zegde ik begin 2007 in Nederland mijn baan als kinderarts op. Ik kon terecht bij een kinderarts in Mandurah (100 kilometer ten zuiden van Perth) aan de westkust van Australië. In deze regio waren er onvoldoende Australische kinderartsen, wat het een zogenaamde *area of unmet need* maakte. Daardoor kon ik er als buitenlander via een verkorte procedure in oktober 2007 aan de slag.

In Mandurah staan we er met z'n tweeën voor: twee weken op, twee weken af. Behalve in een ziekenhuis in Mandurah op 15 minuten rijden, werk ik in een ziekenhuis in het iets noordelijker gelegen Rockingham. Soms moet ik voor een reanimatie van een pasgeborene tot wel 40 minuten rijden. Dit kan allemaal bij de gratie van spoedeisendehulpartsen die in deze regio een groot deel van de acute zorg voor hun rekening nemen. Door een groot tekort

aan (huis)artsen is er dan ook geen sprake van een normale gezondheidszorg. Dit ondanks dat we vlak bij de wereldstad Perth wonen, waar alle denkbare medische zorg voorhanden is en waar op vele gebieden ook goed wetenschappelijk onderzoek wordt verricht.

We hebben een kenau van een praktijkmanager in dienst die, door schade en schande wijs geworden, mensen zonder geld direct de deur wijst. Een eerste afspraak van een halfuur kost 188 dollar (92 euro), daarvan krijgen de patiënten 110 dollar (54 euro) terug van Medicare; een soort ziekenfonds. Nog steeds voel ik mij een beetje schuldig als ik de kassa hoor rinkelen na een bezoek aan mij. Een nieuwe patiënt bij wie ADHD was vastgesteld, had vier maanden op een afspraak met mij moeten wachten. Omdat huisartsen in Australië geen methylfenidaat (Ritalin) mogen voorschrijven, kon de jongen vier maanden niet naar school. Hij was er vanwege wangedrag alleen welkom als hij medicijnen gebruikte.

Wat ik in dit rustieke kustplaatsje niet had verwacht, was dat de sociale problemen zo groot waren dat ik mij zelfs moest specialiseren in gedragsproblemen. Er komen extreem veel gebroken families voor en ik zie wekelijks verscheidene kinderen op het spreekuur die getuige zijn geweest van huiselijk geweld. Verder is het tekort aan pleeggezinnen zo groot dat een baby'tje van zes maanden met een foetaal alcoholyndroom en nierinsufficiëntie als gezond kind aan pleegouders werd aangeboden. De pleegouders kwamen een week later achter de waarheid, maar waren al zo gehecht aan het mannetje dat ze hem toch niet meer wilden afstaan. In het eerste jaar moest hij twaalf keer worden opgenomen.

Tegenover deze onverwachte problemen staan mooie ervaringen. Het wonen aan de kust in combinatie met het heerlijke klimaat is fantastisch. In de ziekenhuizen heerst een geweldige sfeer, ondanks de vele overuren die de zorgverleners er moeten maken. Australiërs zijn soms rauw, maar zeer sympathiek. Door het artsentekort kun je een verschil maken. Ik ben er nog meer van overtuigd geraakt dat de kwaliteit van onze zorg toeneemt naarmate we er meer tijd voor nemen. Het kost minder tijd om een recept voor te schrijven dan uit te leggen dat medicatie niet nodig is.

Er komen extreem veel gebroken families voor

De haven van Mandurah

beeld: Poralu Danmark Solutions

